

Le nom par lequel vous êtes appelés

Par B. Corey Cuvelier
des soixante-dix

Numele cu care sunteți chemați

Vârstnicul B. Corey Cuvelier
din Cei Șaptezeci

Conférence générale d'octobre 2025

Que signifie être appelé par le nom du Christ ?

Le président Nelson a enseigné que si le Seigneur nous parlait directement, la première chose qu'il s'assurait que nous comprenions est notre véritable identité : nous sommes enfants de Dieu, enfants de l'alliance et disciples de Jésus-Christ. Tout autre identifiant finira par nous décevoir.

J'en ai moi-même fait l'expérience quand mon fils aîné a reçu son premier téléphone portable. Avec beaucoup d'enthousiasme, il a commencé à enregistrer dans ses contacts le nom des membres de sa famille et de ses amis. Un jour, j'ai remarqué que sa mère l'appelait. Sur l'écran s'affichait le nom « Mère ». C'était un choix sensé et distingué et, je l'admets, un signe de respect envers celle qui est le meilleur parent chez nous. Naturellement, cela a éveillé ma curiosité. Quel nom m'avait-il donné ?

J'ai fait défiler ses contacts, supposant que si Wendi était « Mère », je devais être « Père ». Je n'ai pas trouvé. J'ai cherché « Papa ». Toujours rien. Ma curiosité s'est transformée en légère inquiétude. M'appelait-il « Corey » ? Non. En désespoir de cause, je me suis dit : « Nous sommes des joueurs de foot, peut-être qu'il m'a appelé 'Pelé.' » Mais je rêvais sans doute un peu. Finalement, j'ai appelé son numéro et deux mots sont apparus sur son écran : « Pas Mère » !

Frères et sœurs, par quel nom êtes-vous appelés ?

Jésus a appelé ceux qui le suivaient par de nombreux noms : disciples. Fils et filles. Enfants des prophètes. Brebis. Amis. Lumière du monde. Saints. Chacun d'eux a une signification éter-

Ce înseamnă să fim chemați după numele lui Hristos?

Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat că, dacă Domnul ne-ar vorbi direct, primul lucru pe care El S-ar asigura că îl înțelegem este adevărata noastră identitate: suntem copii ai lui Dumnezeu, copii ai legământului și ucenici ai lui Isus Hristos. Orice alt atribut ne va dezamăgi în cele din urmă.

Am aflat singur acest lucru când fiul meu cel mai mare a primit primul său telefon mobil. Cu mare entuziasm, a început să pună numele membrilor familiei și prietenilor săi în lista lui de contacte. Într-o zi, am observat că îl suna mama lui. Pe ecran a apărut numele „Mama”. Aceea a fost o alegere înțeleaptă și demnă – și, recunosc, un semn de respect față de părintele mai bun din căminul nostru. Firește, am devenit curios. Ce nume mi-a dat mie?

Am răsfoit prin contactele lui, presupunând că, dacă Wendi era „Mama”, eu trebuia să fiu „Tata”. Nu am găsit nimic. Am căutat „Tati”. Tot nimic. Curiozitatea mea s-a transformat într-o ușoară îngrijorare. „Îmi spune «Corey»? ” Nu. Într-un ultim efort, m-am gândit: „Suntem jucători de fotbal – poate că îmi spune «Pelé»”. Am fost optimist. În cele din urmă, l-am sunat eu și două cuvinte au apărut pe ecran: „Nu mama”!

Dragi frați și surori, cu ce nume sunteți chemați?

Isus i-a chemat pe cei care L-au urmat folosind multe nume: ucenici. Fii și fiice. Copii ai profeților. Oi. Prieteni. Lumina lumii. Sfinți. Fiecare are o semnificație eternă și subliniază relația

nelle et souligne une relation personnelle avec le Sauveur.

Mais parmi ces noms, il en est un qui s'élève au-dessus des autres, le nom du Christ. Dans le Livre de Mormon, le roi Benjamin a enseigné avec puissance :

« Il n'y a aucun autre nom donné par lequel le salut vienne ; c'est pourquoi, je voudrais que vous preniez sur vous le nom du Christ. [...] »

« Et il arrivera que quiconque fait cela se trouvera à la droite de Dieu, car il connaîtra le nom par lequel il est appelé ; car il sera appelé par le nom du Christ. »

Les personnes qui prennent sur elles le nom du Christ deviennent ses disciples et ses témoins. Dans le livre des Actes, nous lisons qu'après la résurrection de Jésus-Christ, des témoins choisis ont reçu le commandement de témoigner que quiconque croyait en Jésus, était baptisé et recevait le Saint-Esprit recevait la rémission de ses péchés. Ceux qui recevaient ces ordonnances sacrées se joignaient à l'Église, devenaient des disciples et étaient appelés chrétiens. Le Livre de Mormon décrit aussi les personnes qui croient au Christ comme étant des chrétiens et le peuple de l'alliance comme étant « les enfants du Christ, ses fils et ses filles ».

Que signifie être appelé par le nom du Christ ? Cela signifie contracter et respecter des alliances, se souvenir toujours de lui, respecter ses commandements et être « disposés à [...] être les témoins de Dieu en tout temps et en toutes choses ». Cela signifie se tenir aux côtés des prophètes et des apôtres lorsqu'ils portent le message du Christ avec sa doctrine, ses alliances et ses ordonnances, dans le monde entier. Cela signifie aussi servir autrui pour soulager la souffrance, être une lumière et apporter à tous l'espérance en Christ. Bien sûr, c'est une quête qui dure toute la vie. Le prophète Joseph Smith a enseigné : « C'est un état auquel aucun homme n'est jamais arrivé en un instant. »

Étant donné que le chemin du disciple demande du temps et des efforts bâtis « ligne sur ligne, précepte sur précepte », il est facile de se laisser prendre par les titres du monde. Ceux-ci n'ont qu'une valeur temporaire et ne suffiront jamais à eux seuls. La rédemption et les choses de l'éternité ne viennent que « dans et par l'intermédiaire du saint Messie ». Par conséquent, suivre le conseil du prophète de faire de sa vie de disciple une priorité est un choix à la fois oppor-

personală cu Salvatorul.

Dar, dintre aceste nume, unul se ridică deasupra celorlalte – numele lui Hristos. În Cartea lui Mormon, regele Benjamin ne-a învățat cu putere:

„Nu este niciun alt nume dat prin care vine salvarea; de aceea, doresc ca să luați asupra voastră numele lui Hristos...”

Și se va întâmpla că oricine va face aceasta va fi găsit la dreapta lui Dumnezeu, căci el va cunoaște numele prin care este chemat; căci el va fi chemat prin numele lui Hristos”.

Cei care iau asupra lor numele lui Hristos devin ucenicii și martorii Săi. În Faptele apostolilor, citim că, după învierea lui Isus Hristos, martorilor aleși ai lui Dumnezeu li s-a poruncit să depună mărturie că oricine crede în Isus, este botezat și primește Duhul Sfânt va primi iertarea păcatelor. Cei care primeau aceste rânduieli sacre se alăturau Bisericii, deveneau ucenici și erau numiți creștini. Cartea lui Mormon îi descrie, de asemenea, pe credincioșii în Hristos drept creștiniși pe cei din poporul de legământ drept „copiii lui Hristos, fiii și ficele Lui”.

Ce înseamnă să fim chemați după numele lui Hristos? Înseamnă să facem legăminte și să le ținem, să ne amintim întotdeauna de El, să ținem poruncile Saleși să fim „dornici... să [fim] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile”. Înseamnă să sprijinim profeții și apostolii în timp ce duc mesajul lui Hristos – cu doctrina, legămintele și rânduielile lui – în întreaga lume. Înseamnă, de asemenea, să slujim altora pentru a alina suferința, a fi o lumină și a aduce speranță în Hristos tuturor oamenilor. Desigur, acesta este un obiectiv pentru întreaga viață. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că „acesta este un nivel la care niciun om nu a ajuns într-o clipă”.

Deoarece călătoria uceniciei necesită timp și efort consecvent „rând după rând, precept după precept”, este ușor să ne lăsăm prinși în titlurile lumii. Acestea aduc valoare doar temporară și nu vor fi niciodată suficiente singure. Mântuirea și lucrurile eternității „[vin doar] în și prin Mesia cel Sfânt”. Prin urmare, faptul de a urma sfatul profetic de a face din ucenicie o prioritate este atât oportun, cât și înțelept, mai ales într-o perioadă în care există atât de multe glasuri și

tun et sage, surtout à une époque où tant de voix et d'influences concurrentes s'affrontent. C'est l'essence du message du roi Benjamin, qui a dit : « Je voudrais que vous vous souveniez de toujours retenir le nom [du Christ] écrit dans votre cœur, afin [...] que vous entendiez et connaissiez la voix par laquelle vous serez appelés, et aussi le nom par lequel il vous appellera. »

J'ai vu cela dans ma propre famille. Mon arrière-grand-père, Martin Gassner, a été changé à jamais parce qu'un humble président de branche a répondu à l'appel du Sauveur. En Allemagne, en 1909, les temps étaient durs et l'argent se faisait rare. Martin travaillait comme soudeur dans une usine de fabrication de tuyaux. De son propre aveu, la plupart des jours de paie se terminaient au pub pour boire, fumer et payer des tournées à ses collègues. Sa femme l'a finalement averti que s'il ne changeait pas, elle partirait.

Un jour, un collègue de Martin l'a croisé sur le chemin du pub, une brochure religieuse froissée à la main. Il l'avait trouvée par terre et a expliqué à Martin qu'il avait ressenti quelque chose de spécial après avoir lu la brochure intitulée « Was wissen Sie von den Mormonen ? » qui se traduit par « Que savez-vous des mormons ? » Le titre a certainement changé depuis.

Une adresse imprimée au dos était juste assez lisible pour déchiffrer l'emplacement de l'église. Elle se trouvait à une distance considérable, mais ils avaient été touchés par ce qu'ils avaient lu et ont décidé de prendre le train ce dimanche-là pour en savoir plus. Quand ils sont arrivés, ils ont découvert que l'adresse n'était pas celle de l'église qu'ils s'attendaient à y trouver, mais celle d'une entreprise de pompes funèbres. Martin a hésité, car une église dans un funérarium, cela ressemblait un peu trop à un forfait tout compris.

Mais à l'étage, dans une salle louée, ils ont trouvé un petit groupe de saints. Un homme les a invités à une réunion de témoignage. Martin a été touché par l'Esprit et a été tellement impressionné par les témoignages simples et fervents qu'il a rendu le sien. C'est là, dans cet endroit des plus improbables, qu'il a déclaré qu'il savait déjà que cela devait être vrai.

Plus tard, l'homme s'est présenté comme étant le président de branche et a demandé s'ils reviendraient. Martin a expliqué qu'il vivait trop loin et qu'il n'avait pas les moyens de faire le déplacement chaque semaine. Le président de branche a simplement dit : « Suivez-moi. »

influențe contradictorii. Acesta a fost elementul central al sfatului regelui Beniamin când a spus: „Aș vrea ca să vă aduceți aminte să păstrați numele [lui Hristos] scris pentru totdeauna în inimile voastre, pentru ca... să auziți și să cunoașteți glasul prin care veți fi chemați, precum și numele cu care El vă va chema”.

Am văzut acest lucru în familia mea. Străbunicul meu, Martin Gassner, s-a schimbat pentru totdeauna deoarece un umil președinte de ramură a răspuns chemării Salvatorului. În Germania, în 1909, vremurile erau grele, iar banii erau puțini. Martin lucra ca sudor într-o fabrică în care se produceau țevi. După cum el a mărturisit, majoritatea zilelor de salariu se terminau cu băutură, fumat și făcut cînste la bar. În cele din urmă, soția lui l-a avertizat că, dacă nu se schimba, ea avea să plece.

Într-o zi, colegul lui Martin l-a întâmpinat în drum spre bar cu o broșură despre religie mototolită în mână. O găsisse pe stradă și i-a spus lui Martin că a simțit ceva diferit după ce a citit broșura intitulată Was wissen Sie von den Mormonen? sau Ce știți despre mormoni?. Sunt sigur că acel titlu a fost schimbat.

O adresă ștampilată pe spate era suficient de lizibilă pentru a descifra unde se afla biserica. Aceasta era la o distanță considerabilă, dar au fost mișcați de ceea ce au citit și au hotărât să ia trenul în acea duminică pentru a cerceta. Când au ajuns, au descoperit că la adresa aceea nu era o biserică așa cum se așteptau, ci era o casă funerară. Martin a ezitat – pentru că, sincer, o biserică într-o casă funerară era exagerat.

Dar, la etaj, într-o sală închiriată, au găsit un mic grup de sfinți. Un bărbat i-a invitat la adunarea de mărturii. Martin a simțit Spiritul și a fost atât de impresionat de mărturiile simple și arzătoare, încât și-a depus mărturia. Și acolo, în acel loc foarte ciudat, a spus că știa deja că trebuie să fie adevărat.

După aceea, bărbatul s-a prezentat drept președintele de ramură și a întrebat dacă se vor întoarce. Martin a explicat că locuiau prea departe și nu-și permiteau acea călătorie săptămânal. Președintele de ramură a spus simplu: „Urmați-mă”.

Ils ont marché jusqu'à une usine voisine où travaillait un ami du président de branche. Après une courte conversation, Martin et son ami se sont vu proposer un emploi. Ensuite, le président de branche les a conduits dans un immeuble et a trouvé un logement pour leurs familles.

Tout cela s'est passé en à peine deux heures. La famille de Martin a déménagé la semaine suivante. Six mois plus tard, ils se sont fait baptiser. L'homme autrefois connu comme un ivrogne invétéré est devenu si fervent dans sa nouvelle religion que les gens de la ville ont commencé à l'appeler, peut-être ironiquement, « le prêtre ».

Quant au président de branche, je ne peux pas vous dire son nom, son identité a été perdue avec le temps. Mais je l'appelle un disciple, un ambassadeur, un chrétien, un bon Samaritainet un ami. Son influence rayonne encore cent seize ans plus tard, et je marche dans ses pas de disciple.

Un dicton dit que l'on peut compter le nombre de pépins dans une pomme, mais pas le nombre de pommes dans un pépin. La semence plantée par le président de branche a produit d'innombrables fruits. Il était loin de se douter que, quarante-huit ans plus tard, plusieurs générations de la famille de Martin, des deux côtés du voile, seraient scellées dans le temple de Berne, en Suisse.

Les plus grands sermons sont peut-être ceux que nous n'entendons jamais, mais que nous voyons dans les actions discrètes et modestes observées dans la vie de personnes ordinaires qui, essayant d'être comme Jésus, vont de lieu en lieu faisant du bien. Ce que ce président de branche bienveillant a fait ne faisait pas partie d'une liste de choses à faire. Il vivait simplement l'Évangile de la manière décrite dans le livre d'Alma : « Ils ne renvoyaient aucun de ceux [...] qui avaient faim, ou qui avaient soif, ou qui étaient malades, [...] ils étaient généreux envers tous, jeunes et vieux [...] hommes et femmes. » Et, un point que nous ne devons pas négliger est qu'ils n'ont renvoyé personne, « qu'ils fussent hors de l'Église ou dans l'Église ».

Ceux qui prennent sur eux le nom du Christ reconnaissent que, comme Joseph Smith l'a dit : « Un homme rempli de l'amour divin ne se contente pas d'être une bénédiction pour sa famille, mais il parcourt le monde entier, cherchant à être une bénédiction pour tout le genre humain. »

Au mers câteva străzi la o fabrică din apropiere unde lucra un prieten al președintelui de ramură. După o scurtă conversație, lui Martin și prietenului său li s-au oferit locuri de muncă. Apoi, președintele de ramură i-a condus la o clădire de apartamente și a asigurat cazare pentru familiile lor.

Toate acestea s-au întâmplat în două ore. Familia lui Martin s-a mutat săptămâna următoare. Șase luni mai târziu, au fost botezați. Omul care fusese odată cunoscut ca un bețiv fără speranță a devenit atât de înflăcărat în noua lui credință, încât oamenii din oraș au început să-l numească, poate nu atât de afectuos, „preotul”.

Cât despre președintele de ramură, nu vă pot spune numele său – identitatea lui s-a pierdut cu timpul. Dar eu îl numesc ucenic, trimis împluternicit, creștin, bun samariteanși prieten. Influența lui încă se simte 116 ani mai târziu, iar eu stau pe umerii uceniciei lui.

„Este o vorbă care spune că poți număra semințele dintr-un măr, dar nu poți număra merele care ies dintr-o sămânță.” Sămânța plantată de președintele de ramură a dat nenumărate roade. Nu avea cum să știe că, 48 de ani mai târziu, mai multe generații ale familiei lui Martin de ambele părți ale vălului aveau să fie pecetluite în Templul Berna, Elveția.

Poate că cele mai mărețe predici sunt cele pe care nu le auzim niciodată, cele pe care le vedem în acțiunile și faptele tăcute, modeste, observate în viața oamenilor obișnuiți care, încercând să fie ca Isus, umblă din loc în loc făcând bine. Ceea ce a făcut acest amabil președinte de ramură nu a fost inclus într-o listă cu lucruri de făcut. El, pur și simplu, trăia potrivit Evangheliei, așa cum este descris în cartea lui Alma: „Ei nu au alungat pe nimeni care era... flămând, însetat sau bolnav... ei erau darnici cu toți, bătrâni și tineri... bărbați și femei”. Și, un lucru pe care nu ar trebui să-l trecem cu vederea, ei nu au alungat pe nimeni, „fie că erau din afara Bisericii sau aparțineau Bisericii”.

Cei care iau asupra lor numele lui Hristos recunosc, așa cum a spus Joseph Smith, că „un om plin de dragostea lui Dumnezeu nu se mulțumește să-și binecuvânteze doar familia lui, ci dragostea lui se extinde asupra întregii lumi, fiind dornic să binecuvânteze întreaga rasă umană”.

C'est ainsi que Jésus a vécu. En fait, il a tant fait que ses disciples ne pouvaient pas tout écrire. L'apôtre Jean a écrit : « Jésus a fait encore beaucoup d'autres choses ; si on les écrivait en détail, je ne pense pas que le monde même puisse contenir les livres qu'on écrirait. »

Efforçons-nous de suivre l'exemple du Christ, de faire le bien et de faire de notre vie de disciple une priorité constante, afin que chacune de nos interactions avec les autres leur fasse ressentir l'amour de Dieu et le pouvoir du Saint-Esprit qui confirme. Nous pourrions alors nous joindre à mon arrière-grand-père et à des millions d'autres qui ont déclaré, comme le disciple André : « Nous avons trouvé le Messie. »

En fin de compte, notre identité n'est pas définie par le monde. Mais notre condition de disciple est définie par les ordonnances que nous recevons, les alliances que nous respectons et l'amour que nous montrons à Dieu et à notre prochain en faisant simplement le bien. Comme l'a enseigné le président Nelson, nous sommes réellement enfants de Dieu, enfants de l'alliance, disciples de Jésus-Christ.

Je témoigne que Jésus-Christ vit et qu'il nous a rachetés. C'est lui qui a dit : « Je t'appelle par ton nom : tu es à moi ! » Au nom de Jésus-Christ. Amen.

Așa a trăit Isus. De fapt, El a făcut atât de multe, încât ucenicii Săi nu au putut să scrie totul. Apostolul Ioan a consemnat: „Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-a mărunțul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris”.

Fie ca noi să ne străduim să urmăm exemplul lui Hristos, să facem bine și să facem din ucenicie o prioritate pentru întreaga viață, astfel încât, de fiecare dată când interacționăm cu alții, ei să simtă dragostea lui Dumnezeu și puterea care confirmă a Duhului Sfânt. Apoi, ne putem alătura străbunicului meu și altor milioane de oameni care au declarat, asemenea ucenicului Andrei: „Noi am găsit pe Mesia”.

În cele din urmă, identitatea noastră nu este definită de lume. Dar ucenicia noastră este definită de rânduielile pe care le primim, de legămintele pe care le ținem și de dragostea pe care o arătăm lui Dumnezeu și aproapelui nostru făcând, pur și simplu, bine. Așa cum ne-a învățat președintele Nelson, noi suntem, într-adevăr, copii ai lui Dumnezeu, copii ai legământului și ucenici ai lui Isus Hristos.

Depun mărturie că Isus Hristos trăiește și ne-a mântuit. El este Cel care a spus: „Te chem pe nume: ești al Meu”. În numele lui Isus Hristos, amin.